

Purttin Viesti

NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1945

N:o 4

„Te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa”. Lk. 2: 12.

Näin kertoo Luukas enkelin maininneen lähes parituhatta vuotta vanhassa joulusaarnassa kuulijoilleen, joina oli joukko keidon paimenia. Nuo miehet olivat suorittamassa heille uskottua tehtävää. Ilman ennakkovalmistuksia he joutuivat joulusanomien kuulijoiksi, joka sanoma toi heidän elämäänsä »joulun, juhlista jaloimman».

Mekin, tämän ajan ihmiset elämme nykyisin tavallista arkisempaa aikaa. Työ ja toiminta painaa leimansa kärsimysten ohella aikamme kasvoihin. Kaikista monista yrityksistä huolimatta, joiden tarkoituksena on tuoda vaihtelua ja virkistystä elämään ja näiden mukana jonkinlaista »juhlaa», elämä on liiankin arkista. Ehkäpä sinä, jonka eteen nämä rivit sattuvat, olet kokenut tämän todeksi omalla kohdallasi. Ajattelet olevasi liian arkinen ihminen voidaksesi viettää juhlan. Nähdäkseni kuitenkin yksi palkinto, joka Jumalalla on varattuna häntä arkisissakin töissä työnantajanaan pitävälle ihmiselle, on vastaavanlaatuinen juhlahetki, mikä paimenilla oli kedolla.

Mutta hetki Betlehemin kedolla oli paimenille muutakin kuin juhlatilaisuus arkisten töitten lomassa. Erehdymme, jos unohtamme, että sanoma Joulun lapsesta, syntisten Vapahtajasta oli tarkoitettu tuo-

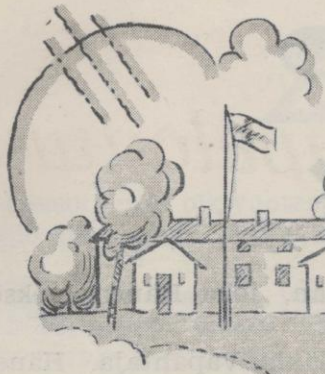
maan heidän elämäänsä vanhurskautta, rauhaa ja iloa.

Me syntisen, levottoman sekä surujen ja huolten täyttämän ajan ihmiset joudumme myöskin kuulemaan julistusta Vapahtajan syntymisestä. On olemassa vaara, että tämä sana menee ohitsemme. Näin tapahtuu, jos rakastamme Jumalan sanan sijasta syntiämme, tahtoen elää tahallisessa synnin harjoituksessa. Niin käy myöskin, jos hylkäämme epäuskossamme sanan ajattelun sen kuuluvan muille ja tarkoitettavan toisia sanan tuodessa meitä lähelle nuhteen tai lohdutuksen ja rohkaisun.

Sanassa, jonka paimenet kuulivat, oli heitä liikkeellä ajava voima. Se johdatti heidät lähelle Kristusta aikana, jona harvat olivat liikkeellä Kristusta kohti. Harvalukuisuus ei estänyt heitä lähestymästä Kristusta. Sanan johdolla he löysivät Kristuksen.

Etsikäämme mekin Kristusta sanan seimestä! Olkaamme uskollisia sille kehoitukselle, joka meille on annettu Jumalan puhutellessa meitä jonkun palvelijansa kautta. Näiden kehoitusten tarkoituksena on ollut saada meidät läheiseen ja todelliseen elämänyhteyteen Kristuksen kanssa.

PIRTIN

Siesti+

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 4

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1945

Jouluvirsi.

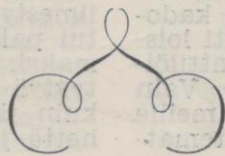
Valo syttyi, Jeesus syntyi, Enkeli sen tiedon toi. Mahtavasti Maahan asti Taivaan joukon kiitos soi. Miks en siitä Myös mä kiitä, Miks en riemuita mä voi?

Valvovilla Paimenilla Nyt on kiire seimen luo. Lapsoselle Pienoiselle Kiitoksen he hartaan tuo. Miks on mulla Raskas tulla? Miks en kii-ruhda kuin nuo?

Syttyi tähti, Kohta lähti Matkaan viisaat itämaan Etsiskellen, Tiedustellen Synnyinpaikkaa kuninkaan. Miks en sinne Lähde, minne Lähtivät he kulkemaan?

Juuri meille Kylmenneille Jeesus avuks tullut on. Kiitä, kiitä Herraa siitä, Usko, vaikk' oot mahdoton. Nyt on sulla, Nyt on mulla Ilojuhla verraton.

(Virsi 28: 1, 3, 4, 6.)

Jouluna.

Joulujuhla katkaisee hetkiseksi useimilta ihmisiltä arkiset kiireet. On hyvä, että meillä on joskus aikaa hiljentyä Jumalan edessä. Nykypäivien ihmisten suurimpia heikkouksia on se, että heillä on lakkaamatta kiire. Saakoon sentähden tämäkin joulujuhla tuoda pyhää hiljaisuutta mieleemme. Ehkä silloin monet muistot tulevat esiin. Kun ajattelemme menneitä jouluja, niin toisinaan on sydän ollut onnea tulvillaan, joskus taas ei edes pyhän juhlan rauha ole voinut vaimentaa sydämen huolta ja tuskaa. Tänä jouluna monessa kodissa ajatellaan, ettei ole tämä joulu samanlainen kuin joskus ennen. On monessa kodissa puutetta ja hätää. Ja monesta kodista puuttuu joku, joka ennen on ollut toisten kanssa joulua viettämässä. Mutta joulujuhla on siitä ihmeellinen, että se pystyy antamaan aina meille jotain. Ja ehkä surevalle sydämelle enemmän kuin muille. Sillä se Vapahtaja, joka jouluna tuli maailmaan, ymmärtää jokaisen ihmisielun tuskan ja hädän, sillä suuremmat taakat ovat olleet hänen kannettavanaan kuin meidän. Ja Jeesukselta me tänäkin päivänä saamme avun, lohdutuksen ja rauhan. Sen ymmärtää se ihminen, joka syntien ja huolten painamana on Hänen luokseen mennyt ja saanut tuntea, että Jeesus

ei hylkää ketään, joka Hänen luokseen tulee.

Jeesus on vieläkin Vapahtaja. Häneltä vieläkin rauhaton sydän saa sen, mitä turhaan muualta etsii, täydellisen anteeksi-antamuksen ja rauhan.

Joulun sanoma kertoo Jeesuksesta, joka jätti taivaan ihanuuden halutessaan uhrautua meidän syntisten tähden. Jeesus jätti taivaan ja enkelien ylistyslaulut tullaan tänne maailmaan pilkattavaksi ja kauhealla tavalla tapettavaksi. Ainoastaan uhrin ja kärsimyksen kautta Hän voi saavuttaa tarkoituksensa, sovittaa maailman synnit ja aukaista meille tien taivaaseen. Joulukynttilät muistuttavat meille samasta asiasta. Ne luovat valoaan pimeyteen, mutta samalla kuluvat loppuun. Saakoot ne muistuttaa meitäkin siitä, että korkein ilo saavutetaan ainoastaan uhrautuvan rakkauden kautta, vaikka se onkin kuluttavaa ja vaikeaa. Jos me haluamme levittää siunausta ympäristöömme, älkäämme pelätkö uhrauksia ja vaivannäköä.

Saakoon Vapahtajan pyhä rakkaus sytyttää meidät tänä jouluna, niin että kylmät sydämemme lämpenisivät Herraa ja kärsivää lähimmäistä palvelemaan.

Metsämökiltä . . .

Joulurauha ja siunaus levätköön edelleenkin opistolaisten ja ystäviemme kotien yllä. Kirkastakoon Pyhä Henki yhä uudelleen ja syvemmin, että lapsi, joka lepäsi Betlehemin seimessä, »on minun Herrani, joka lunasti minut, kadotetun ja tuomitun». Silloin joulutähti loistaa Meille ainiaan. Sammuessa kynttilöiden Se ei sammukaan...» (SK 506.) Vain siten uusi vuosi voi muodostua meille onnelliseksi ja voimme laulaa tuntemat-

tomankin tulevaisuuden edessä: Jos raskain kuljenkin askelin, niin kotiin vievät ne kuitenkin. (SK 189.)

Lehtemme 4. numero oli suunniteltu ilmestymään jouluksi, mutta se osoittautui painatusvaikeuksien vuoksi mahdottomaksi. Senpä vuoksi meidän on ollut pakko tyytyä tervehtimään ystäviämme samoin kuin jälleen hajallaan olevaa Pirtin perhettä joululoman kestäessä. Ehkäpä sillä-

Seimen sana.

»Jeesus lepäs olkivuoteellaan—».
Nuo sanat mitä meille kertookaan?

Ne kertoo jostain — jostain ihanasta,
mi lähestynyt maata, kansaa on.
Ne kertoo ihmiskunnan auttajasta
ja saattajasta meitä valohon.

Olihan maa niin pimeänä silloin;
vain täynnä syntiä ja kuolemaa
ja kadotusta aina päivin, illoin.
Ei ollut mitään, mikä pelastaa.

Vaan silloin tähti kirkas taivahalle
kuin valo pimeään ol' ilmennyt
kertoen ihmehensä maailmalle:
»On Vapahtaja teille syntynyt».

Myös enkelkuoro suuri taivahan
sanomaa tuota kaiuttamaan lähti.
Ja tietäjät, nuo viisaat itämaan
jo matkaan saivat oppaanansa tähti,

mi saattaa heidät halvan seimen luo
pienessä Betlehemin kaupungissa.

Lahjansa kalliit, runsahat he tuo
tuon seimen ääreen sydän kiitollisna.

Vaan mitä lapset me tään maailman
tuon seimen ääreen voisimme viedä?

Oi, ystäväni, anna kaikki vaan
mi sulla on — ei sittenkään se riitä
palkaksi työstänsä, min puolestas
Hän teki — siksi ikuisesti kiitä!

Sä kiitä, että sulla iät' on
anteeksianto aina veressänsä,
ja lunastus, min kalliin sovinnon
toi Jeesus tänne maahan syntyissänsä.

Sä jouluvirtesi siis viritä.
Kirkkaimmin soikoon se kuin koskaan
ennen!

Ja kiitä joulun Herraa, Jeesusta
viel' jälkeen joulunkin — ain' vuotten
mennen.

Ja muista aina: Sinun tähtes vaan
Hän, Jeesus, lepäs olkivuoteellaan.

A. K. (45—46)

kin on oma tarkoituksensa. Odotamme joulunsa viettäneitä nuoriamme palaavaksi opistotyöhön iloiten ja »kiittäen Jumalaa kaikesta, mitä he olivat kuulleet ja nähneet» joulun sanoman ääressä.

Joulujuhlamme Haikolan vanhassa, tummassa pirtissä oli tunnustetusti erikoinen. Juhlan sisältö on luonnollisesti sama kaikkialla, mutta sellaista menneitten vuosikymmenien hämärää ei ole uusissa juhlahuoneissa. Se on lähtemättömästi Pirtissämme koetettiin sitä valaista miten kirkkaasti tahansa. Ensi kertaa oli opistomme hyvä ystävä, kanttori K. Tiainen mukana joulujuhlassamme. Sensijaan kaipasimme rovasti Kr. Tammiota, jonka ankara tauti on painanut vuoteeseen. Ystävät tahtonevat varmaan muistaa häntä lähestyessään Taivaallista Isäämme.

Joulujuhlia vietetään kautta maamme. On ihmeellistä Jumalan armoa, että saamme yhä niin tehdä, vaikka monesti olemme unohtaneet joulun todellisen sisällön ja sen juhla-aiheen, Vapahtajamme uhrautuvan syntymisen Pelastajaksemme. Tulokoon tästä joulustamme toi-

senlainen. Kaikukoon sielussamme herkeämättä:

Ihmetellös, ihmislapsi,
rakkautta Jumalan.
Lahjaks on Hän maailmalle
suonut Poikans ainoan.
Enkelitkin hämmästy.
Se on heille riemun syy.

Ihmetellös, ihmislapsi,
rakkautta Jeesuksen,
kun Hän Isän luota lähtee
luokse kurjain syntisten,
tallin seimeen laskeutuu
silmäin eessä ristinpuu.

Ihmetellös, ihmislapsi!
Ihme suuri ilmaantui:
Seimen lapsen kirkas silmä
ristinkuoloon ummistui.
Silloin synnit ihmisten
vaipui vereen Jeesuksen.

(SK 504)

Toivo Salomaa.

Joulun sanoma.

Tuskin kukaan apostoleista kirkastaa meille joulun sanomaa selvemmin kuin Johannes, jota syystä nimitetäänkin rakkauden apostoliksi.

Johannes oli luonnostaan tulinen ja kiivas mies. Ei Jeesus ilman syytä nimittänyt häntä ja hänen veljeään ukkosenjyrinän pojiksi (vert. Mark. 3:17). Ja voimemehan mekin nähdä hänen kiivautensa esim. siinä, mitä luemme Luukkaan evankeliumin 9:49—56:ssa tai vielä 2 Joh. 10—11:ssa. Mutta Jeesuksen koulussa tämä kiivas mies oppi tuntemaan rakkauden ja myös itse rakastamaan. Hänelle tuli Jeesuksen rakkaus niin tärkeäksi, oikeinpa niin kaikeksi kaikessa, ettei hän käytä itsestään muuta nimeä kuin »se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti» (vert. Joh. 13:23, 19:26; 20:2; 21:7, 20.)

Mitä ihanimmalla tavalla Johannes tuo esille joulun sanoman, kun hän kirjoittaa: **»Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme Hänen kauttaan.»** (1 Joh. 4: 9.)

Vain tässä me, syntiset ja kuoleman alaiset ihmiset, voimme nähdä Jumalan rakkauden. Kuten Johannes toisessa kohdassa sanoo: **»Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että Hän antoi henkensä meidän edestämme»** (3:16) ja niin kuin hän äsken mainitsemamme lauseen jälkeen jatkaa: **»Siinä on rakkaus, ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan että Jumala rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.»** (4:10.)

Sitä varten Jeesus Jumalan rakkauden lähettämänä tuli, että Hän ottaisi meidän syntimme pois ja siten avaisi meille, syntisille, pääsyn Isän luokse.

Tässä on joulun sanoma: Jumala rakasti maailmaa ja antoi ainoan Poikansa meille Vapahtajaksi — joka täytti lunastustyön ja toi meille Jumalan armon, rauhan ja iankaikkisen elämän, kuten me Jouluna laulamme:

»Kunnia Herran, maassa nyt rauha,
kun Jeesus meille armon toi.»

Mutta joulun sanoma ei rajoitu vain siihen, että me olemme saaneet armon, vaan siihen sisältyy myös kutsumus uuteen elämään, elämään Jumalan rakkaudessa, joka etsii kaikkia ja tahtoo pelastaa kaikki.

Eikä kukaan toinen kirkastane tätäkään puolta joulun sanomassa välittömämmin ja voimallisemmin kuin Johannes.

Tarkatkaamme nyt, miten kiinteästi Johannes yhdistää nämä kaksi: julistuksen ja kutsun, evankeliumin ja siihen liittyvän velvoituksen.

»Rakkaani», hän sanoo, **»rakastakaamme toinen toistamme, sillä rakkaus on Jumalasta, ja jokainen joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan».**

Näin 1 Joh. 4:8:ssa.

Mutta jo ennen sitä luemme nämä pelottavat sanat:

»Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa, jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja, ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.» (3: 14—15.)

Mutta, kun näiden sanojen edessä joudumme pelolla kysymään, miten siis voimme elämään ja autuuteen päästä, niin mitä meidän on silloin tehtävä?

Ainoa tie avautuu meille siinä Jumalan rakkaudessa, joka tuli ilmi Jeesuksessa, että me Hänen kauttansa eläisimme — on opittava ymmärtämään, että rakkautta ei löydetä milloinkaan siitä, että me rakastimme Jumalaa, vaan että Hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.

Tämä rakkaus on omistettava ensin. Se on: ensin usko ja vasta sitten rakkaus, kuten apostoli jatkaa:

»Rakkaani! Jos Jumala on näin rakastanut meitä, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.» (4: 11.)

Mutta tuleeko siis rakkaus käskystä koska sanotaan: **olemme velvolliset!** Ei kyllä! Niin kauan kuin ihminen on synnin vallassa, ei mikään käsky auta. Mutta tässä puhutaankin niille, jotka ovat uskon kautta saaneet elämän Hänen rakkaudessaan, **»jotka ovat oppineet tuntemaan ja jotka uskovat sen rakkauden, joka Jumalalla on meihin.»** (4: 16.) Heidän sydämiinsä on Jumalan rakkaus vuodatettu Pyhän Hengen kautta. Helle tämä on sanottu joita Kristuksen rakkaus vaatii (2 Kor. 5: 14—15) ja jotka elävät Hänessä ja Hänen kauttansa, kuten Paavali sanoo: **»Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa»** j.n.e. (Gal. 2: 20.) Siinä on kaikki uutta, ja siinä uudistuu kaikki, kuten Johannes sanoo: **»Me rakastamme, sillä Hän rakasti meitä ensin.»**

Ystäväni! Ymmärrä tämä. Älä koeta kiskoa rakkautta itsestäsi, vaan antaudu Kristuksen rakkaudelle, tunne tämä rakkaus ja ovy sy siinä. Silloin opit rakastamaan sinäkin — itsessäsi kylmä ja rakastamaton. Silloin pysyt rakkaudessa ja Jumalan rakkaus on pysyvä sinussa. Silloin Kristuksen veri — ja vain siinä tämä rakkaus tunnetaan — on puhdistava sinunkin omantuntoi kuolleista töistä palvelemaan elävää Jumalaa.

Ja miten muuten voisimme palvella Ju-

Kristuksen nuori väki.

Ps. 110:3.

Kristuksen nuori väki
on verin ostettu.
On myöskin kastettu.
Se autuutensa näki,
kun uskoi Jeesukseen.
Nyt kulkee kirkkauteen.

Kristuksen nuorten puku
ja pyhä kaunistus
on Herran hurkskaus.
Jumalan lasten luku
hääpuvuksi sen saa
uskossa omistaa.

Kristuksen nuoret loistaa,
kuin kastepisarat
aamuiset, armahat.
Aurinko armon poistaa
yönusvat maailman,
tuo valon Jumalan.

Kristuksen nuori kansa
käy Herran taistohon,
kun mieli altis on.
Se seuraa johtajansa
Karitsan lippua;
käy kohti voittoa.

Kristuksen nuorten matka
on maasta taivaaseen,
synnistä autuuteen.
Ah sielu, kestä, jatka!
Kilvoitus loppuun saa.
Sua kruunu odottaa.

Kristuksen nuoret kerran
palmuilla palkitaan,
kun päättyy taisto maan.
Soi silloin kiitos Herran
ja nuoruus uudistuu.
Ah, kaikki kirkastuu.

O. L.

malaa kuin palvelemalla rakkaudessa niitä,
joita Hän rakastaa, se on kaikkia ihmisiä
ja erikoisesti uskon veljiä ja -sisaria.

Tässä rakkaudessa avautuu meille se
elämä, jota eletään Hänen kauttansa, joka
on rakastanut meitä ja antanut itsensä
meidän edestämme.

Siihen kutsuu meitä joulun sanoma —
ja siihen vain tämä sanoma antaa meille
voiman, kun se vapauttaa sydämemme
synnin vallasta kiittämään Herraa Jee-
susta ja Hänen kauttansa Isää ja elämään
päivästä päivään Hänen rakkautensa yh-
teydessä ja voimassa.

Antautukaamme tänä jouluna syntiemme
tunnossa tälle rakkaudelle. Silloin saamme
kenties aivan uuden näkemyksen joulusta
ja myös aivan uuden jouluilon.

Lunta valkeammaksi.

Tavallisesti me hengellisestä puhtau-
desta puhuessamme tyydymme lumen puh-
tauteen.

Niinpä esimerkiksi monissa virsissämme
ja lauluissamme rukoillen pyydämme Ju-
malalta sitä, että hän tekisi meidät puh-
taiksi kuin lumi. Ja ihailemme hänen
armotekoansa kohtaamme tähän tapaan:

»Oon kuin lumi puhdas haavoissansa,
vaikk' syntini painoa tuo.»

Mutta psalmilaulaja ei tyytynyt vain lu-
men puhtauteen, koskapa hän Herraansa
rukoili näin:

»Puhdista minut isopilla, että minä puh-
distuisin, pese minut, että minä lunta val-
keammaksi tulisin.» (Ps. 51: 9.)

Eikä meidänkään pidä vähempään puh-
tauteen tyytyä.

Miksi ei?

Siksi, että lumi ei lopuksi olekaan niin
puhdasta, kuin aluksi näyttää. Syksyinen
ja talvinen lumi tosin näyttää puhtaan
valkoiselta. Mutta kuitenkin siinä on pal-
jon likaa ja roskaa. Kun kevätaurinko
alkaa valaista ja lämmittää, tulee lumeen
piiloutunut saasta näkyviin.

Omin inhimillisin voimimme kyke-
nemme jossain määrin itseämme puhdistaa,
vanhurskauttamaan. Mutta se ei
kuitenkaan Pyhälle ja Vanhurskaalle kel-
paa. Sillä näin Herramme sanoo:

»Ellei teidän vanhurskautenne ole pal-
jon suurempi, kuin kirjanoppineitten ja
fariseusten, niin ette pääse taivasten val-
takuntaan.» (Mt. 5:20.)

Itsehurskautemme on siis vain lumen
puhtautta. Mutta se ei riitä. Tarvitsemme
paremman vanhurskauden, täydellisemmän
puhtauden. Juuri sitä kuningas Daavid
itsellensä anoi sanoessaan:

»Pese minut, että minä lunta valkeam-
maksi tulisin.»

Herra pesi hänet. Herra on pessyt ja
jatkovasti pesee meidätkin.

Daavid sai syntinsä anteeksi. Se oli hä-
nen pesonsa ja puhtautensa.

Meillä myöskin on lunastus Jeesuksen
veren kautta, rikkomustemme anteeksian-
tamus hänen armonsa rikkauden mukaan.
Olemme jo Herran edessä synneistämme
puhdistetut. (3 M. 16: 30.) Se on tapah-
tunut Jeesuksen kuoleman hetkellä.
Olemme myöskin kasteessamme synneis-
tämme pestyt. (Apt. 22: 16.) Mutta tarvit-
semme edelleen päivittäin ja hetkittäin
omantuntomme puhdistamista. Se tapah-
tuu syntien tunnustamisen ja anteeksi-
antamisen kautta. (1 Jh. 1:7—9.)

Uskossa saamme omistaa syntien anteek-
siantamuksen, vanhurskauden ja puhtau-
den Jeesuksen nimessä ja veressä. Silloin
on omanamme se paljon suurempi van-
hurskaus, josta Jeesus puhuu ja se puh-
taus, jota Daavid sanoo lunta valkeam-
maksi.

Rakas nuori! Oletko lunta valkeampi?

O. L.

Kristuksen nuori väki. Juntta osakemerkki.

nr 1193

Kajaanissa 1945, Kainuun Sanomain Kirjapaino O.Y.